

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 2

FIUL VEȘNIC

Oricine crede Scriptura nu poate nega un singur moment că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dar îndată ce ajungem să luăm în considerație cum și în ce sens este El Fiul lui Dumnezeu, începem să întâmpinăm disputa unor limbi cu care necredința a asaltat întotdeauna glorioasa Lui Persoană; în același timp însă începem să experimentăm misterul acestei Persoane despre care credința însăși mărturisește cu de-amănuntul. Și nu numai atât, dar găsim în Scriptură că titlul Său, de Fiu al lui Dumnezeu, are o măsură îndoită - atât în caracterul divin, cât și în cel omenesc; și trebuie să ne întrebăm cu privire la importanța lui în ambele ipostaze și să luăm în considerație sensul în care vorbește Scriptura, dacă dorim să înțelegem bine ceea ce este descoperit despre El.

Este clar că Dumnezeu ne pune în seamă această răspundere de a înțelege Cuvântul Lui și nu trebuie să căutăm să scăpăm de ea. În fața ei, oamenii caută refugiul în ceea ce cred ei că este simplitate, dar care adesea trădează o lipsă de introspecție. Ei cred afirmațiile, dar găsesc înțelept să nu le privească prea de aproape. Le este atât de teamă de erori, încât nu îndrăznesc să cerceteze adevărul; dar adevărul însuși este unica întăritură împotriva erorii. „Când am primit cuvintele Tale, *le-am mâncat*”, spune profetul; „cuvintele Tale au fost bucuria și plăcerea inimii mele” (Ieremia 15.16). Tăria acestei expresii ne apropie de felul în care Cuvântul lui Dumnezeu se cere să fie primit: pus înaintea, despicat și analizat; nu numai ce apare la suprafață, ci tot ce se află în el să fie asimilat și luat în stăpânire. În felul acesta ne hrănește și creștem prin el, care devine cu adevărat „bucuria și plăcerea inimii”.

Nu putem să nu ne amintim că Domnul folosește aceeași imagine izbitoare, referindu-Se la Sine. Domnul este Pâinea Vieții: trupul Lui este adevărata hrană, iar sângele Lui este adevărata băutură. Ce înșelăciune a lui Satan a fost să convingă pe unii din poporul lui Dumnezeu că acesta este modul literal de a lua Cina Domnului sau ceea ce este implicat în ea, transformând în participarea la o rânduială (chiar dacă ea poate găsi calificare, prin insistență, asupra necesității credinței) ceea ce este adâncirea în Hristos și însușirea Lui, în plinătatea Lui, pentru noi. Aici nu este moarte, ci numai viață și întărirea și desăvârșirea vieții pe care ne-a transmis-o dragostea divină.

Pentru aceasta trebuie să căutăm să cunoaștem mereu mai bine adevărul lui Hristos. Nu L-am putut cunoaște altfel, decât prin revelație și tot prin revelație trebuie să continuăm a-L cunoaște. Textele sunt gândurile lui Dumnezeu în care El este păstrat în sfințenie pentru noi - slujba Duhului lui Dumnezeu (deși nu independentă de energia Lui directă și personală) este să-L facă pe Hristos, al nostru, în mod practic. De aceea să cercetăm Scriptura cu perseverență, pentru a spori în acea cunoaștere care adăpostește viața veșnică; și fie ca, odată cu această cunoaștere progresivă, să primim bucuria tot mai profundă în El; aceasta va fi comuniune mai deplină cu Tatăl și putere ca să reflectăm strălucirea la care privim.

Adam a fost prin creație un fiu al lui Dumnezeu și, deși căderea a șters asemănarea, totuși apostolul a putut cita aprobativ atenienilor pe unii dintre poeții lor, care spusese: „Căci suntem din neamul Lui” (Faptele Apostolilor 17.28, 29). Și nu suntem astfel doar pentru că suntem creați de El, ci și pentru că suntem posesori al unei naturi spirituale care ne face potriviți comuniunii Aceluia care este Duh. Dacă El este „Cel care face îngerii Săi duhuri (vânturi), tot așa se spune despre ei că sunt „fiii lui Dumnezeu” (Evrei 1.7; Iov 38.7).

Dar „Sfântul” născut din Maria, noul Adam al unei noi creații, este numit „Fiul lui Dumnezeu”, nu conceput în mod firesc, ci prin umbrirea Duhului Sfânt (Luca 1.35). Ca și Adam, care în timp

ce era tată al seminției sale, din partea divinității nu era decât „întâi-născut dintre mai mulți frați”, tot așa este Hristos între cei „născuți din Duh” și, în consecință, „fii ai lui Dumnezeu” - pe un plan mai înalt decât cel natural. „Ultimul Adam”, în timp ce este Capul unei seminții (conform semnificației cuvintelor), este și „întâi-născut dintre mai mulți frați” (Romani 8.29).

Faptul acesta nu constituie parte din tema noastră prezentă și nu voi mai stăruia asupra lui aici, decât pentru a face observația că reprezintă tot ceea ce implică titlul de „Fiul al lui Dumnezeu” atunci când este acordat lui Hristos. Observația are în vedere pe unii care protestează cu toată sinceritatea la a-I fi aplicat acest titlu Lui, ca Persoană divină. Ei spun că „Filiația” implică derivarea, deci inferioritatea față de Tatăl și, confundând pasajele care vorbesc despre El ca fiind născut în timp (Psalmul 2.7) cu cele pe care trebuie să le luăm în considerație acum, susțin că este doar „Fiul” în caracterul Lui oficial.

Dar într-un singur text direct al Scripturii se răstoarnă toate argumentele lor posibile; aici în mod sigur, dacă nu în altă parte, unde nu cunoaștem nimic decât prin revelație. Într-un text dintre cele mai familiare pentru noi toți este adus ca dovadă a măreției dragostei divine faptul că „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16). Această dragoste este prin Domnul Însuși, în timp ce apostolul care ne-o relatează declară despre ea într-una din epistole: „dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiul, ca noi să trăim prin El. În aceasta constă iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.9-10).

Profunzimea acestei dragoste este arătată deci în aceea că Tatăl a trimis pe Fiul Său în lume pentru noi. Reiese astfel, cu o claritate perfectă, că Hristos a fost „Fiul” înainte de a fi venit în lume. Se face un apel simplu către inimile noastre care, deși căzute, cunosc ceva din ceea ce este dragostea de tată. Și, dacă privim înapoi spre timpul când lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să ne arate prin Avraam ceva din realitatea sacrificiului, simțim ca o încercare, dincolo de ce este firesc, să auzim acele cuvinte măsurate, fiecare purtând în el o agonie: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ca ardere-de-tot pe un munte pe care ți-l voi spune” (Geneza 22.2).

Nu putem realiza decât puțin din ce a însemnat aceasta pentru Avraam. Dacă cumva gloria divină se ascunde de noi într-o oarecare măsură? Dacă aici ne este subliniată chemarea acelei iubiri în care „Dumnezeu nu a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți”? Sau dacă gloria lui Dumnezeu nu face nici o diferență între a spune că „Fiul” nu este deloc aici un titlu de relație și a spune că acest titlu nu înseamnă totul și nici mult mai mult decât a însemnat pentru Avraam?

Oare cuvintele „Fiul Său” nu par aici a fi destinate să nege această semnificație și să ne asigure că nimic nu s-a intenționat mai puțin decât o relație autentică?

Dar apostolul adaugă că Cel trimis era „singurul Său Fiul născut” și dacă titlul de „întâi-născut” arată că El are frați, acela de „singurul născut” îi exclude la fel de clar. El era aceasta înainte de a fi apărut sub o înfățișare - în mod etern „Fiul” și astfel, în mod divin, fără semeni. Titlul de „Singurul născut” arată că era Fiul prin natura Lui și nu trebuie să lăsăm deoparte nimic din ceea ce Duhul lui Dumnezeu a ales pentru a ni-L prezenta. Dar acest cuvânt nu poate decide asupra semnificației, prin comparație cu limba greacă inspirată a Noului Testament, care, spre deosebire de a Septuagintei, este mai precisă și mai corectă; și cel mai puțin s-ar potrivi în ce privește persoana Fiului lui Dumnezeu. Aici, cu cât termenul pare mai straniu în privința relației cu Domnul binecuvântat, cu atât mai strâns trebuie să aderăm la ce este cu siguranță scripturistic. Aici gândurile noastre pot doar să urmărească, iar nu să conducă: ne aflăm în siguranță doar sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu și nu altfel.

Mai mult, apostolul Ioan este singurul scriitor inspirat care aplică termenul de „*Singurul născut*” Domnului și care este cunoscut de toți ca cel a cărui temă predilectă este divinitatea Lui. Ioan îl introduce, de asemenea, în chiar locul unde vorbește despre gloria lui Dumnezeu care a fost acum dezvăluită pentru noi în Hristos: „Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi (și

noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu născut din Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Aceasta este versiunea obișnuită, dar expresiile sunt în realitate mai tari decât ceea ce transmit aceste cuvinte. Cuvântul „a locuit” semnifică de fapt „și-a făcut cortul”, purtându-ne astfel înapoi, în vechime, la cortul în care Dumnezeu a umblat cu poporul Său. Cortul este acum acel „trup” sau caracter omenesc al lui Hristos, în care Cuvântul - care este Dumnezeu - a avut plăcerea să locuiască printre noi. Astfel, gloria Lui este glorie divină; dar pentru Israelul din vechime, ea a fost acoperită cu un văl, iar acum este dezvăluită: „am *privit* slava Lui”. Cum era ea? Era o glorie ca a unui Singur născut din Tatăl”, o glorie întocmai cum aceea a unui Singur născut vine din locul pe care El totuși nu l-a părăsit niciodată, de apropiere deplină în relație și în dragoste de Dumnezeu ca Tată.

Aceasta este urmarea, exprimată pentru noi de versetul 18: „singurul Lui Fiu, care este” - literal, „Acela care este numai Unul” sau „care locuiește” - „în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (L-a arătat). Intimitatea neschimbătoare a relației veșnice este aici aceea care îl califică în poziția de Descoperitor al lui Dumnezeu; și aceasta în acord cu ceea ce era El înainte de a ne fi fost făcut cunoscut drept „*Cuvântul* făcut trup”.

Astfel, avem pe cel mai scump nouă și mai competent Martor al lui Dumnezeu care poate exista - noi înșine fiind puși în poziția de copii ai Tatălui, ca să ajungem, în consecință, la starea potrivită pentru a primi și a beneficia de un asemenea raport de legătură. Prin urmare, în interior se aduce o parte din cer pentru noi - după cum pământului i s-a făcut firmamentul în cea de-a doua zi a genezei - prin care Cerul glorios de dincolo poate străluci asupra noastră. Nu dintr-o poziție îndepărtată, nici cu o sclipire rece, ci cu căldura cu care Soarele nostru, Guvernatorul zilei, ne binecuvântează și ne înveselește. Dragoste care este lumină, aceasta este revelația! Cum ne-am putea descurca fără prețioasele cuvinte „Fiu” și „Tată”, la sfârșitul tuturor dispensațiilor, al întregii perspective temporale, ca să arătăm natura eternă, prin ea însăși a lui Dumnezeu, adevărul absolut privitor la ceea ce ni s-a descoperit acum?

El nu este „dragoste” pentru o ocazie, oricât de mare ar fi ocazia aceasta. Nici Fiul nu a devenit Fiu pentru a Se etala, oricât este El de glorios. Tatăl nu are început ca Tată, nici Fiul nu are început ca Fiu. Altfel nu am avea descoperirea veșniciei, nici a lui Dumnezeu, așa cum este El, ci numai așa cum *I-ar fi plăcut Lui să devină*, ceea ce este un lucru cu totul diferit. Mulțumim lui Dumnezeu că nu este așa. Știm că Dumnezeu locuiește etern în dragoste: subiectul acelei iubiri ni s-a făcut cunoscut. Suntem meniți nu să cunoaștem o tăcere eternă în Casa în care răsună acum o muzică atât de glorioasă pentru fiii risipitori întorși, ci să cunoaștem o comuniune în care suntem primiți și la care suntem privilegiați să devenim părtași.

Însuși raportul de legătură stabilit pe pământ, de Întîi-născut al familiei cerești, nu este decât *reprezentarea* relației *eterne* pe un plan pământesc, unde „mulți frați” o pot înțelege și se pot bucura de ea. Realitatea veșnică se întrupează în timp și este făcută, pe cât posibil, vizibilă pentru noi. În toate acestea se vede năzuința dragostei divine către noi, nerăbdarea ei de a ne avea cu ea! Nu vom mai stărui mult asupra acestui lucru; dar când privim deplin adevărul binecuvântat al „*Cuvântului* făcut trup”, descoperim că din însuși caracterul Lui omenesc țâșnește către noi lumina divină, acea „viață veșnică care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1.2) și că „în El era viața și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1.4).